

AÇLIK GREVİ Mİ, SİYASİ MÜCADELE Mİ?

Aydınlık Gazetesi, 4 Nisan 2015

Yıldırım Koç

İçinde yaşadığımız ekonomik kriz her geçen gün daha da derinleşiyor. İşten çıkarılan, kıdem tazminatını alamayan, birikmiş ücretleri ödenmeyen işçiler de eylemler yapıyor.

Eylemlerden biri açlık grevleri.

30 Mart 2015 tarihli Aydınlık'ın 6. sayfasının manşeti şöyleydi: "Maaşları ödenmeyen işçiler açlık grevinde"

Ücretleri ödenmeyen işçiler "süresiz açlık grevi"ne başlamışlar. "Bir haftadır grevlerini akşamları içtikleri bir tas çorbayla sürdüren taşeron işçileri"nin mücadelesi büyüyormuş.

Kimse kusura bakmasın; ben bu açlık grevlerini ciddiye almıyorum. Kimsenin de ciddiye aldığını sanmıyorum.

Hakları verilmeyen işçiler birkaç gün birşeyler yemiyor, sonra da hastaneye kaldırılıyor. Hele bu eylemde "akşamları bir tas çorba içilerek" açlık grevi yapılıyor.

Kamuoyundaki yaygın kanı ise açlık grevlerine katılanların gizlice birşeyler yedikleri.

Halbuki açlık grevi, mecbur kalıp yaptığınızda çok ciddi bir eylem.

AÇLIK GREVİ CİDDİ İŞTİR

1983-1984 yıllarında 1,5 yıl Mamak Askeri Tutukevi'nde, A Blok'ta yattım. Albay Raci Tetik Tutukevi komutanıydı. Bloklar içinde en sıkısı A Blok'tu. A Blok'ta da tecritler dışında en fazla ezilen koğuş, 3. koğuştı. Ben ve kardeşim 3. koğuştaydık.

1984 yılı Şubat ayında baskılar dayanılmaz bir boyut aldı. Bizim koğuş, önceden hiçbir karar almadan, direnişe geçti. Diğer koğuşlar da hemen katıldı.

Mamak'ta direniş nasıl olur? Açlık grevine başladık. Koğuştaki ülkücüler de vardı. Tabii ki onlar katılmadı. Devrimcilerin hepsi açlık grevine katıldı. İlk gün havalandırmada bayılıtana kadar dövdüler. Direnişi kıramadılar.

Dayak yiye yiye açlık grevi yaptık. Şekerli su bile almıyorduk. Üç beş gün sonra sayımlarda yataktan kalkmıyorduk. Askerler bizi ayaklarımızdan sürüklüyerek koridora çıkarıyorlardı. Üzerimize damacanalarla su döküp copluyorlardı. Teker teker falakaya da çektiler. Bizi içeriye ülkücüler taşımaya, üstümüzü başımızı onlar değiştirmeye başladı. İçimizden biri tuvalete gitmek istese, bir ülkücü hemen koşuyor, omuz verip tuvalete götürüyor, naylon örtünün önünde bekleyip, geri getiriyordu. Diğer koğuşlarla haberleşmemizi de ülkücüler sağladı.

Bir süre sonra Raci Tetik bizim koğuşu yeraltındaki hücrelere indirtti. Aşağı yukarı 80x80 cm.lik hücrelere üçer kişi kondu. Bir de içine işenecek teneke vardı. Galiba üç dört gün de öyle tuttular. Sonra 3. koğuşu dağıttılar. Ben açlık grevinin 26. günü bayıldım. Apar topar Mevki Hastanesi tutuklu er koğuşuna kaldırdılar. Kardeşim de 32. gün bayılmış. Hepimiz iskelete dönmüştük. Grev, yanılmıyorsam, 42. günü, anlaşmayla sonuçlandı.

Bunları yaşamış biri olarak işçilerin yaptıkları açlık grevlerine inanmıyorum. İnsanın dayanma gücü tahminlerin çok ötesinde. Öyle iki gün aç kalacaksın veya akşamları çorba içeceksin, adına da açlık grevi diyeceksin.

Açlık grevi, başka hiçbir mücadele aracı ve yolu kalmamış insanın kendi varlığını ortaya koyması eylemidir.

ACINDIRARAK DEĞİL, ACITARAK HAK ALINIR

Ekonomik büyüme dönemi olsa, açlık grevi yaptığı sanılan işçiye acıyanlar çıkar ve bazı haklar verir.

Gün o gün değil. Ekonomik kriz giderek daha da derinleşecek. Patron işçisine acıyıp hakkını vermek bile istese, veremeyecek.

İşyerinde hakkını alamayan işçinin yapması gereken, bu baskı ve sömürü düzenine temelden karşı çıkmaktır.

Nasıl karşı çıkacak?

Emperyalizme, AKP iktidarına, F-tipi örgütlenmeye, ülkemizdeki yağmaya ve talana karşı siyasi mücadele içine girerek.

Hak almanın yolu, kendinize acındırmaktan değil, hakim sınıfları acıtmaktan geçiyor.